Bài hát: Ba ơi

1. Ngày ngày Ba đi làm
Con ở nhà không khóc
Con không làm nũng Mẹ
Con chỉ chờ Ba về

Điệp khúc:
Sáng Ba đi trời hồng
Ba vắng nhà nắng vàng
Khi ông trời màu đỏ là Ba sắp về
Ba không về trễ giờ
Bởi ba biết con chờ
Bởi vì con thương Ba
Ba ơi,Ba ơi???
Ba không về trễ giờ
Bởi ba biết con chờ
Bởi vì con thương Ba
Ba ơi,Ba ơi???

2. Ngày ngày Ba đi làm
Con đến trường ngoan ngoãn
học vui cùng các bạn
Vâng lời ba dặn dò.
Sáng Ba đi trời hồng

Điệp khúc
Ba vắng nhà nắng vàng
Khi ông trời màu đỏ là Ba sắp về.
Ba không về trễ giờ
Bởi ba biết con chờ
Bởi vì con thương Ba

Ba ơi,Ba ơi???

Ba không về trễ giờ

Bởi ba biết con chờ

Bời vì con thương Ba

Ba ơi,Ba ơi???

Truyện: Chia quà

Cây cam nhà Minh rất sai quả và ăn thì ngọt lừ. Sáng nào Minh cũng đòi ăn cam, nhưng mẹ hái bao nhiêu Minh cũng chê ít. Một hôm, mẹ hỏi Minh:

Thế con muốn mẹ hái cho con bao nhiêu quả táo nào?

- Dạ… Con muốn mẹ hái cho con thật nhiều ạ!
- Thật nhiều là bao nhiêu chứ? Mẹ hỏi lại:
- Nhiều…là…là…

Mẹ cười nói:

- Con của mẹ không biết đếm. Từ nay con phải học đếm đến bao nhiêu mẹ sẽ hái cho con chừng ấy quả cam nhé.

Minh vâng lời và tìm đến nhà thầy Hưng để học đếm

Hôm đầu Minh biết đếm đến "Một", mẹ cho Minh mỗi một quả cam. Thấy ít quá Minh định đòi thêm nhưng nhớ lời mẹ dặn nên lại thôi và lẳng lặng ôm sách đi học. Hôm sau Minh biết đếm đến "Hai" nên được mẹ cho hai quả cam .Nhưng, những ngày tiếp theo,m Minh biết đếm đến " Năm', đến "Mười" nên được mẹ cho rất nhiều cam. Minh rất thích thú và càng chăm học hơn. Năm mới đã đến. Mẹ muốn làm một bữa liên hoan, Minh lanh chanh đòi đi chợ mua quà. Mẹ đưa tiền cho con rồi dặn:

- Con ra chợ mua hoa quả. Nhớ đếm cho đủ người trong nhà kẻo mua thiếu đấy.

Minh "Vâng ạ!" rồi đếm đi đếm lại từng người trong gia đình, xong mới xách giỏ đi chợ. Một lát sau, cậu khệ nệ bê giỏ về

Bố Minh bảo.

- Bây giờ, con hãy chia quà cho từng người đi.

Minh chỉ chờ có thế, vội bưng đĩa hoa quả bằng hai tay mời bố, mẹ, mời cả hai em nhỏ. Ơ kìa, thế phần của Minh đâu? Nhìn Minh lúng túng, Mẹ cũng phì cười, rồi hỏi:

- Con đếm như thế nào mà lại thiếu? Con đã đếm đi đếm lại từng người rồi mà.

- Mẹ bảo Minh đếm lại: Mẹ là một, bố là hai, em trai là ba, em gái là bốn, đấy, đủ cả mà

Nghe Minh nói cả nhà cười rộ lên. Bố bảo:

- Con của bố đếm giỏi thật, đến nỗi quên cả mình cơ mà.
- À…ra thế, Minh gãi đầu xấu hổ.

Bố vui vẻ nói: Chia quà đủ cho mọi người mà chỉ quên phần mình thì con sẽ chẳng mất phần đâu.

Nói rồi, bố mẹ dồn hết kẹo, hoa quả vào chung một đĩa, mời cả nhà cùng ăn.